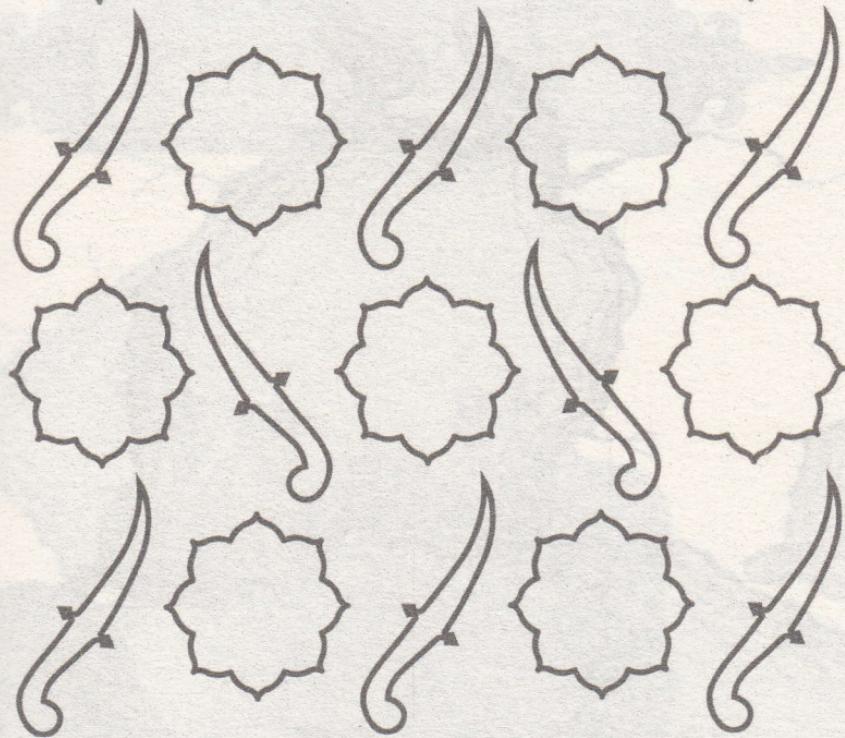

libris

RENÉE RO AHDIEH

Respect pentru oameni și cărți

TRANDAFIRUL ȘI HANGERUL

Traducere de IRIS MANUELA ANGHEL

București, 2018

PROLOG

Esența rară a trandafirului sălășluiește în spini.

Jalal al-Din Rumi

PROLOG

FATA AVEA UNSPREZECE ANI ȘI NOUĂ LUNI.

Nouă luni extrem de importante. Ce jucau un rol covârșitor în misiunea pe care tatăl ei i-o încredințase de dimineață. Astfel, oftând adânc, își sufleca mânecele zdrențuite și începu să arunce molozul în roaba aflată în apropiere.

— E atât de greu! se plânse fratele ei, în vîrstă de opt ani, încercând să urnească din loc o bucată din zidul casei prăbușit la pământ.

Începu să tușească în clipa în care un nor de funingine se înălță în aer din rămășițele mistuite de flăcări.

— Lasă-mă să te ajut! se oferi sora lui, trântind lopata cu zgomot.

— N-am nevoie de ajutor!

— Trebuie să muncim împreună dacă vrem să terminăm treaba ~~înainte~~ ca *baba* să se întoarcă acasă, ii spuse ea, cu mâinile în șolduri, străfulgerându-l cu privirea.

— Uită-te în jurul tău! răbufni băiatul, despicând aerul cu mâinile. N-o să terminăm niciodată, continuă, uitându-se deznađăjduit de jur împrejur.

Pereții din lut ai casei erau crăpați. Năruiați. Înnegriți de fum. Prin acoperișul spart puteau vedea cerul. Un cer posomorât și înțunecat. Ce veghease cândva un oraș magnific.

Soarele de amiază zăcea ascuns printre clădirile distruse din Rey. Arunca lumini și umbre peste pietrele și marmura pârjolite de flăcări. Maldărele de moloz, ce fumegau încă pe alocuri, evocau imaginile apocaliptice de acum câteva zile.

Fata se apropie de fratele ei și îl privi cu asprime.

— Dacă nu vrei să muncești, atunci stai afară! Dar eu trebuie să-mi termin treaba. Cineva trebuie să mai și muncească, și spuse ea, luând din nou lopata în mâna.

Băiatul lovi cu piciorul o piatră ce-i stătea în cale. Aceasta se rostogoli pe podeaua bătătorită din pământ, oprindu-se la picioarele unui străin care stătea în pragul ușii, purtând o mantie cu glugă.

Strângând cu putere mânerul lopeții în mâini, fata se aşeză în fața fratelui său.

— Cu ce pot să vă ajut...? îl întrebă ea, oprindu-se, însă, brusc.

Rida' neagră pe care o purta străinul era brodată cu fir din aur și argint. Teaca sabiei era gravată cu modele meșteșugite și încrustată cu nestemate de o finețe rară, iar sandalele cu care era încălțat erau croite dintr-o piele de vițel de cea mai bună calitate.

Nu era un tâlhar la drumul mare.

— Cu ce pot să vă ajut, *sabib*? îl întreba fata, afișând o ținută cât mai impunătoare cu putință.

Pentru că străinul continua să păstreze tăcerea, ea ridică și mai sus lopata, încruntată și încordată ca un arc, simțind cum inima îi bătea nebunește în piept.

Străinul trecu pragul casei, îndepărându-se de mânerul ușii, ce stătea gata să cadă. Își dădu gluga pe spate și își ridică mâinile în aer ca într-o rugă. Gesturile sale erau atent studiate, iar mișcările trădau o eleganță fină și unduioasă ca apele curgătoare ale unui râu.

Zăbovind sub o rază palidă de lumină, fata îi zări chipul pentru prima dată.

Era mai Tânăr decât se aștepta. Nu avea mai mult de douăzeci de ani.

Ai fi putut spune că era chipeș. Dacă n-ar fi avut trăsăturile prea aspre și necruțătoare. Razele de soare ce-i scăldau mâinile scoteau la iveală ceva ce părea să contrasteze izbitor cu eleganța și rafinamentul lui desăvârșit — avea palmele roșii și crăpate, iar pielea jupuită — dovada unor munci istovitoare.

Ochii obosiți erau zugrăviți într-o nuanță aurie presărată cu tonalități arămii. Mai văzuse undeva niște ochi ca ai lui. Într-un tablou ce înfățișa un leu.

— N-am vrut să vă sperii, spuse străinul, pe un ton domol, scrutând cu privirea căsuță năruită, cu o singură cameră. Pot să vorbesc cu tatăl vostru?

Îndoiala puse din nou stăpânire pe inima fetei.

— Nu... nu e acasă. S-a dus să facă rost de materiale de construcție.

Străinul încuviașă din cap.

— Și mama voastră?

— A murit, ii răspunse fratele ei, mișcându-se în spatele fetei. Acoperișul s-a prăbușit peste ea în timpul furtunii. Și s-a stins la scurt timp după aceea.

Cuvintele lui păreau lipsite de însemnatate, spre deosebire de cele ale surorii lui. Pentru că fratele ei încă nu înregistrase cu adevărat cele întâmplate. După ce-și pierduseră aproape toată avuția pe durata secretei care-i năpăstuise cu un an în urmă, furtuna le-a dat lovitura finală.

Și fratele ei încă trebuia să-și revină din starea de prostrație și să accepte această ultimă tragedie.

Severitatea ce se ctea pe chipul străinului se adânci pentru o clipă. Iși aținti privirea în gol, lăsându-și mâinile să-i cadă pe lângă trup.

Apoi, ii țintui din nou cu ochii lui pătrunzători și fermi, înclesindu-și pumnii atât de tare până când încheieturile degetelor i se albări.

— Mai aveți vreo lopată?

— La ce-ți trebuie lopata, *sahib*, căci pari mare bogătaș? îl întrebă fratele ei, îndreptându-se cu pași hotărâți și acuzatori spre străin.

— Kamyar! îl strigă sora lui, apucându-l de gulerul tunicii sale zdrențuite.

Străinul îl scrută cu privirea pe fratele ei, apoi se așeză pe podeaua bătătorită din pământ.

— Kamyar te cheamă, careva săzică, spuse el, schițând un zâmbet vag.

Fratele ei nu mai adăugă nimic. De-abia reușea să-i întâlnească privirea străinului înalt, în ciuda faptului că stătea ghemuit pe podea.

— Vă... vă cer iertare, *sahib*, îngăimă fata. E puțin cam imperinent.

— Nu trebuie să-mi ceri iertare. Impertinența nu mă deranjează atâtă timp cât vine de la cine trebuie, ii răspunse străinul, cu un surâs pe buze.

Zâmbetul fermecător ii îmblânzea trăsăturile-i aspre.

— Da, ii intrerupse fratele ei. Kamyar mă cheamă. Dar pe tine? Străinul îl scrută un timp cu ochi iscuditori.

— Khalid.

— Și de ce vrei o lopată, Khalid? îl întrebă din nou băiatul.

— Aș vrea să vă ajut să vă reparați casa.

— De ce?

— Pentru că reușim să facem lucrurile mult mai repede dacă ne ajutăm unii pe ceilalți.

Kamyar încuviință încet din cap, apoi și-l aplecă într-o parte.

— Dar nu e casa ta. De ce ți-ar păsa?

— Pentru că Rey este casa mea. Și Rey este și casa ta. Dacă un necaz s-ar abate asupra mea și ți-aș cere ajutorul, ai refuza să mi-l acorzi?

— Nu. Nici vorbă! îi răspunse Kamyar, fără șovăire.

— Atunci, ne-am înțeles, spuse străinul, ridicându-se în picioare. Vrei să-mi dai lopata ta, Kamyar?

Toată după-amiaza, cei trei munciră împreună ca să îndepărteze resturile arse de lemn și molozul îmbibat de apă. Fata nu îi mărturisi niciodată străinului cum o cheamă, refuzând să-i spună altfel decât *sahib*, dar Kamyar îl trata ca pe un prieten de mult pierdut, având amândoi un dușman comun. Când străinul le oferi apă și pâine *lavash* ca să mănânce, fata făcu o plecăciune înaintea lui în semn de mulțumire.

Se îmbujoră toată în clipa în care străinul — chipes — făcu același gest, fără să mai rostească vreun cuvânt.

În curând, pe când se însera, Kamyar se cuibări, istovit, într-un colț al camerei. Capul îi cădea pe piept, iar ochii i se închideau încetul cu încetul.

Străinul aranjă lângă ușă ultimele lemne rămase neatinse de foc și, scuturându-și *rida'* de praf, își puse din nou gluga pe cap.

— Vă mulțumesc, murmură fata, știind că doar atât putea să facă.

El îi aruncă o privire peste umăr. Apoi, scose din mantie o punguță legată la gură cu un șnur din piele.

— Te rog s-o primești!

— Nu, *sahib*, îi răspunse ea, clătinând din cap. Nu pot să accept banii. Am profitat destul de generozitatea Domniei Voastre.

— Nu e mult. Aș vrea să-i primești.

Ochii, ce-i păruseră obosiți la început, erau acum secătuți de vlagă.

— Te rog!

Chipul îi părea acum ascuns printre voaluri de spectre și umbre, printre firicele de praf și cenușă...

Trădând o suferință mult mai copleșitoare decât și-ar fi putut imagina vreodată.

Luă punguța din mâna lui.

— Îți mulțumesc, murmură străinul, de parcă el era copleșit de nevoi.

— Shiva, spuse ea. Shiva îmi este numele.

Ochii îi licăriră neîncrezători. Apoi, chipul dăltuit parcă în piatră i se îmblânzi din nou.

— Firește, îi răspunse apoi, înclinându-se în fața ei.

Stăvilindu-și nedumerirea, reuși să-i răspundă în aceeași manieră. Când își ridică privirea, străinul dispăruse deja.

Înghițit în întunericul nopții.

APA E ÎNSELĂTOARE

ERA DOAR UN INEL.

Dar avea atâtă însemnatate pentru ea.

Întruchipa simbolul valorilor pe care le putea pierde. Dar și al celor pentru care merita să lupte.

Şeherezada își ridică mâna în bătaia unei raze de soare. Inelul din aur mat licări de două ori, ca pentru a-i aminti de perechea ei, aflată dincolo de Marea de Nisip.

Khalid.

Gândul ii zbură la palatul de marmură din Rey. La Khalid. Speră să fie împreună cu Jalal sau cu unchiul său, *shahrbani-ul*.

Speră să nu fie singur. Rătăcit în voia sorții. Și bântuit de gânduri...

De ce nu-i sunt alături?

Strânse din buze.

Deoarece ultima oară când m-am aflat în Rey, au pierit mii de oameni nevinovați.

Și Şeherezada nu se putea întoarce până nu avea să găsească o cale prin care să-și apere poporul. Și dragostea. O cale prin care să pună capăt blestemului cumplit al lui Khalid.

În fața cortului ei, o capră începu să behăie veselă.

Mocnind de furie, Şeherezada aruncă pătura și luă hangerul ascuns printre așternuturile patului improvizat. O amenințare deșartă, dar știa că trebuie să creeze aparența unei ordini.

Iar behăitul ei se împletea cumva cu sunetul unei... tălăngi?

Animalul avea o talangă la gât! Și toată această larmă punea stavilă oricărora încercări de a mai închide vreun ochi.

Şeherezada se ridică în capul oaselor, însfăcând pumnalul încrustat cu nestemate...

Apoi, iritată peste măsură, scoase un suspin și se prăbuși pe așternuturile aspre de lână ce îi acopereau patul.

N-am nici o sansă să mai adorm.

Nu acum când se afla atât de departe de casă. Atât de departe de locul unde inima-i Tânjea să se afle.

Înghiți cu greu nodul ce i se formase deodată în gât. Mângâie cu degetul inelul zămislit din două săbii încrucișate — inelul pe care Khalid i-l pusese pe mâna dreaptă cu doar două săptămâni în urmă.

Gata! Nimic bun nu va ieși din toate neghiobiile astea.

Se ridică din nou în capul oaselor, scrutând cu privirea noile împrejurimi.

Patul Irsei se afla ascuns lângă un perete al cortului. Sora ei mai mică stătuse ore întregi în picioare, frământând aluatul pâinii, făcând ceai și împletind barba caprei nesuferite.

Şeherezada schiță un zâmbet, în ciuda frustrărilor sale.

Mânătă de prudență, își îndesă hangerul la brâu, apoi se ridică în picioare. Zilele îndelungate de călătorie și nopțile lipsite de somn își spuneau cuvântul, căci fiecare mușchi din corp părea să-și verse acum amarul.

Trei nopți măcinante de griji. Trei nopți petrecute în pribegie, fugind dintr-un oraș mistuit de flăcări. Trei nopți bântuite de întrebări fără răspuns. Trei nopți zbuciumate de temeri și neliniști pentru viața tatălui ei, ce se lupta și acum să scape din ghearele

Şeherezada trase adânc aer în piept.

Aerul era ciudat aici. Mai uscat. Şi mai rece. Raze suave de lumină pătrundeau prin cusăturile cortului. Străjuit de un strat subțire de mătase fină. Ce îi învăluia micul univers în falduri întunecate, scăldate în praf de diamant.

Lângă un alt perete al cortului, se afla o măsuță pe care stăteau un ulcior de porțelan și un lighean de aramă. Alături, înfășurate în covorașul ponosit pe care i-l dăruise Musa Zaragoza cu câteva luni în urmă, se odihneau puținele lucruri pe care le mai avea. Se lăsă în genunchi în fața măsuței și turnă apă în lighean.

Apa era stătută, dar curată. Imaginea ce se ivea printre undurile sale o privea ciudat de calmă.

Calmă, dar deformată.

Chipul unei fete ce pierduse totul și nimic într-o singură noapte.

Își strecură mâinile în lighean. La suprafață, pielea îi părea zugrăvită într-o nuanță de crem. Nu mai avea tenta ei arămie. Își aținti ochii asupra graniței unde apa se întâlnea cu aerul, unde mâinile ei păreau să se afle într-o lume cu totul diferită, o lume sub apă...

O lume care se mișcă mai lent și deapănă povești.

Apa e înșelătoare.

Se stropi pe față și își trecu mâinile ude prin păr. Ridică apoi capacul de pe cutiuța de lemn din apropiere și își clăti gura cu un amestec de mentă, piper alb și sare zdrobită.

— Te-ai trezit. Nu credeam că o să te văd în picioare atât de devreme, de vreme ce-ați ajuns abia în orele dimineții.

Şeherezada se întoarse și o văzu pe Irsa stând în pragul cortului. Silueta zveltă a surorii ei era încadrată într-un triunghi de lumină.

— Nu te trezeai niciodată înainte de micul dejun, spuse Irsa, cu un zâmbet jucăuș pe buze, intrând înăuntru și trăgând după ea fâșia de pânză ce ținea loc de ușă.

— Cine poate să doarmă în behăitul caprei aleia blestemate? răsunse Șeherezada, stropind-o cu apă ca să evite salva inevitabilă de întrebări.

— Te referi la Farbod?

— I-ai pus și nume? întrebă Șeherezada, râzând și împletindu-și într-o cosiță părul lung și încâlcit.

— E chiar drăguț, ii răsunse Irsa, încruntată. Ar trebui să-i dai o șansă.

— Te rog să-i spui lui Farbod că — dacă n-are de gând să pună capăt trilurilor sale matinale — o să-l fac friptură, căci ador tocana din carne de capră, asezonată cu sos de rodii și nuci zdrobite.

— Aha! spuse Irsa, scoțând un șnur lung din buzunarul șsalărilor boțîți. Nu trebuie să uităm că ne aflăm în prezența unei figuri regale, adăugă ea, legându-i capătul cosiței. Îi voi atrage atenția lui Farbod să n-o mai deranjeze pe ilustra regină a Khorasanului.

Şeherezada își așinti privirea peste umăr în ochii deschiși la culoare ai Irsei.

— Ești atât de înaltă! spuse ea, încet. Când ai crescut atât de mult?

Irsa își înfășură brațele de jur împrejurul taliei surorii sale.

— Ti-am dus dorul, spuse ea, atingând cu degetele mânerul hangerului și făcând, însăspimântată, un pas înapoi. De ce porți cu tine...

— Baba s-a trezit? o întrerupse Șeherezada, cu un zâmbet mult prea luminos. Poți să mă duci să-l văd?

În noaptea furtunii, Șeherezada pornise, împreună cu Tariq și Rahim, în căutarea tatălui său pe dealurile de la marginea orașului.

Era complet nepregătită pentru ce aveau să găsească.

Jahandar al-Khayzuran stătea ghemuit într-o baltă, strângând
în brațe o carte veche, cu coperti din piele.

Mâinile și picioarele goale îi erau pârjolite. Roșii, jupuite și
mistuite de flăcări. Șuvițele de păr îi zăceau în noroi, aruncate la
întâmplare de stihile naturii printre pietrele ude.

Calul bălțat al surorii ei zacea, cu gâtul tăiat, într-o baltă de
sânge. Noroiul și cenușa bătută de vânt se contopeau cu râul pur-
puriu de sânge, lăsând o urmă sinistră pe deal.

Şeherezada nu va uita niciodată imaginea tatălui ei, stând ghe-
muit pe povârnișul scăldat în sânge și cenușă.

Când încercase să-i desprindă degetele de pe carte, Jahandar
strigase ceva într-o limbă ce îi era complet necunoscută Şeherezadei. Își dăduse apoi ochii peste cap și își închise pleoapele, refu-
zând să le mai deschidă de atunci, în răstimp de patru zile.

Și până când o va face, Şeherezada refuza să plece de la căpă-
tâiul lui.

Trebuia să știe că tatăl ei era în siguranță. Trebuia să afle ce
făcuse.

Indiferent ce — sau pe cine — lăsase în urmă în Rey.

— *Baba!* murmură Şeherezada, așezându-se în genunchi lângă
el în micul său cort.

Tatăl ei tresări în somn, încleștându-și și mai tare degetele pe
cartea străveche pe care o ținea în brațe. Chiar și în delirul său,
Jahandar refuza să-l lase din mâna. Nimici nu avea voie să-l atingă.

Irsa ofță adânc. Se apleca deasupra Şeherezadei și îi dădu un
pahar cu apă.

Şeherezada duse paharul la gura tatălui ei. Aștepta să soarbă
apa cu buzele-i crăpate. Murmurând în barbă, se întoarse din nou
pe o parte, ascunzând cartea printre pături.

— Ce-ai pus în apă? o întrebă Şeherezada. Miroase frumos.